

Jag sitter ute på en bänk vid gatan
solen skiner, det är varmt.
I rabatten omkring trädets rot
där finns små holmar utav grönt
några torra små kvistar
5 blå blommor som jag glömt namnet på
och ett karamellpapper som har fastnat i en kvist.
Jag hör på kajorna som säger nåt om allt
hör och ser på bilarna som kör förbi
allt en tidig dag i april.
Och mer än halva dagen är nu gången
har läst tidningarna i morse
har lagat min mat
löst ett par korsord
lagt några patienter
vilat middag
men sen?

Ingen verksamhet, nej ingen
så jag känner mig ju lika tom
som pappret om en gammal karamell.
För mina timmar
de har, jag ser det,
bara flugit bort, helt utan mig.
Och vad det var för sortens timmar
ja, jag vet att det var livets timmar
de där som inte går att få på annat sätt
än att just leva dem, ja jag vet
jag som har fyllt nitti år.
Och där jag sitter minns jag nu ett mejl jag fått
från en som känt sig tokig på grund av arbetsbrist
en pensionär som nu har setts för gammal
har nu fått sluta men som får försöka få i sig liv
genom att vara ”social”
men som häromkvällen inte kunnat somna
gått ut i trädgården
klockan 3 på natten
rensat ogräs
gallrat buskar
hela landet färdigt
blivit rädd
känt sig tokig

gått och lagt sig
somnat, undrat
vet jag vad jag heter
har jag blivit helt och hållet tokig?
– Och jag, jag minns det nu igen, jag
jag tomma skalle
och tomma själ
jag, jag tommis där på bänken
jag tänker, det kunde varit jag
har vi blivit tokiga allihop
också jag som inte längre har ett eget land
inga buskar att se till
inga skördar mer att skörda
att för mig då blir det korsord, patienser
under livets timmar
ja, verkligen under livets timmar.
Och min själ, som finns där
ja som finns där, precis
som min hund i korgen finns där
och jag vet, båda känner längtan
efter att få gå ut och gå med mig
vill få hålla mig i hand
få vara det de är
mina allra bästa vänner

de finns där
i rummet och i bröstet.
Men vanligtvis
inte är jag tyst och stilla länge nog
för att själen ska få sin plats
i sin egen lilla bröstberså
för att jag ska stanna upp
och låta andetagen komma i sin egen takt
och jag skulle då få tid att känna, känna att jaaa
känna av att nu, nu snart har själen landat
ja, nu, snart så finns den här i mig.
Och det, ja det händer ju ändå ibland
i en lycklig tacksam stund att jag känner
att nu, nu är jag hemma hos mig själv
jag springer inte runt och rantar.
Nu, både hund och själ, de är nu hemma.
Och då, jag säger till min själ, som till min hund:
Låt kopplet falla, såja, lägg dig nu ner
hela du, och svansen med,
och du själv, sitt du bara still och känn
att nu har båten nästan kommit in i hamn
du känner nu att särskild plats i bröstet
en plats som funnits nästan som ett hål
där är det nu så stilla och så lugnt

och det, det känns som *änteligen hemma*.
Och spänningen i nacken
ja i hela ryggen
ja den, du känner det
att den är nu försvunnen
när du själv är med
i livets timmar.

Det är skymning
och jag vaknar i stolen, där
har jag somnat
men teven är på.
Och nu, jag vaknar
och jag undrar
vem är jag
och var var jag?
Hör ett sakta brus som sig rör
inne i mig, tätt innanför
just där innanför
där jag var helt nyss
i andetagens land
i gamla tankars rum,

och gamla tankars rum
är mig alltid nära
precis så nära
som jag har till landet långtifrån.
Ja, så nära som jag alltid har
till landet långtifrån.

Jag ser den, där jag går i skogen
en stilla å
den smyger sig försiktigt fram
halvt osynlig i trädkugga och krökar
en perfekt underrättelsetjänst
ifrån början och till slut.

Det finns en liten ö i sjön
inte mer än rum och kök kanhända
men vad den har det är ett golv
som inte utstrålar skönhet
men som ger djup tillförsikt
som den stora släta klippa som den är.

Två tallar finns, de har bott där länge
båda är de födda där
och där till slut, där ska de dö.
Och mer behöver de inte ha
för att kunna uppfylla livets hela mening
med att vara tall.

Högsta topparna på asparna
de darrar nästan oavbrutet,
för hur länge jag nu än har kollat dem
jag sett samma räddhågade darrningar hela tiden.
Och ekarna och björkarna och syrenerna omkring dem
de säger till varandra, se nu på asparna igen
likadana jämt,
synd att de aldrig lär sig
att ta det lite lugnt
som vi ju gör.

Slätten brer ut sig
så lugnt, så stort

ingenting finns som hindrar.
Höjer bröstet ibland
suckar sen ut igen
och ger åskådaren en försäkran om
att det kommer nog att bli bra
det här.

Tiden finns där hela tiden
ja inget finns som är så säkert som att tiden finns.
Men också annat lika säkert finns
och det är
att inget annat jagas
som just tiden.

Det är hungriga ögonblick
som gör dig rastlös
som gör att du tycker
att du inte hinner med tiden
att du känner att tiden går ifrån dig.
Men du ska veta att det är fel

tiden har alltid tid.
Men när du känner dig vilsen
då är det du
som inte har uppfyllt dina ögonblick,
du har inte gett dig tid till det.
Trots att ögonblicken
bara tar just ett ögonblick av din tid.

Jaa, livet fortsätter och går på
jag hör det på kösklockans tickande
jag ser hur gyllne pendeln lydigt svänger.
Och i radion ljuder musiken
just nu är det Chopin som är igång
och i båda fallen
inte en sekund får gå förlorad.
Och jag tänker där jag sitter
ser på mina händer
som arbetslösa ligger framför mig,
att de där,
klockan och Chopin,
de följer verkligheten med sin tid
för om de svek

då vore deras arbeten meningslösa.
De kan inte sitta som jag gör
de kan inte stanna av
med orörlig pendel och orörlig hand
för då, då skulle tiden gå ifrån dem.
Så enkelt är det
att allt du får
det får du av tiden,
från din första dag till din sista.
Men du,
du var ju ofta ute på annat håll.

Jag ser på den skugga
som pennan och mina fingrar
gör på pappret jag skriver på.
Skuggan är tveklös och tydlig
och jag undrar, jag säger
ja, vad tror du?
Vad är det sannaste,
är det skuggan
eller är det orden du har skrivit?

Dagarna som har gått
de har ju inte gått.
Det är ju dem jag har i mig.
Det var ju alla dagarna som jag levde
som gjorde mig till den jag är.

Att förlåta andra
för att di är som di är
det är ganska lätt.
Men att förlåta sig själv
för att man är som man är
det är allt svårt.

Det har nu gått två timmar
två färska timmar av en lång dag
timmar som är som ännu osådd jord
jord som väntar på frön
och timmar väntande på liv.

Och jag, vad gör jag
jag, som ska leva alla dessa kommande timmar?
Vad gör jag?
Jag väntar på att något ska hända
medan jag lägger patients efter patients.

Musik i radion, en solig morgon,
jag är stilla,
härinne är det stilla,
flaggorna därute är stilla
men musiken, den är inte stilla
den rör sig, ett steg i taget
steg av många steg, som går tillsammans,
och musiken upptäcker mig
som nu är stilla
och jag får då följa med
från det ena livsögonblicket
till det nästa
och inte vet jag vart det bär
men, jag känner det, att djupt i mig
så får jag just det som jag behöver.
Musiken för mig till de platser

dit jag ensam inte hade tagit mig,
och jag får nu
nya insikter
nya möjligheter
oanade mjukheter
och allt är en kunskap som jag förut nästan haft
men som jag ändå nästan hade glömt.
Men nu, livets rikedom får jag i mig nu på nytt
och jag säger, och jag tänker
ååå, tack så mycket, just så är det, just så,
det finns där, alltihop
och jag ska inte glömma det
igen!

Inget att undra över
att man planterar ett träd
nära graven.
Trädet, det har sin rot
därnere där du också finns,
en del av dig i alla fall,
och trädet, det har sin stam
och stammen reser sig tveklöst

så som din själ ju också gör
vill opp mot ljuset.
Själ och träd
samma oroslängtan har de i sig
och utan ljus och rörelse
finns inget liv.

Tröttsamt är det
att vara trevlig
se snäll och vänlig ut
inga sura miner
bara prata på
och det precis
om all skit finns
bara hålla på och göra ord
om ingenting
orden finns där som på beställning
ligger redan där på tungan
kommer ut så fort jag öppnar dörrn.
Och sen, gå till nästa som man möter
likadant igen
och hemma sen, jag säger

idag var det så väldigt trevligt
minns inte HUR många jag har pratat med idag!

En häck, jag ser ju det
att häcken, den har inte fått ge form åt eget liv
för redan under barnåren
är saxen där och klipper till
så grenarna fick ingen chans
att få visa på
hur de är tänkta till att bli,
en kniv i strupen är modellen.
Som att leva i en diktatur är det
att stum och lydig
få grönska i en häck.

Ja, lite känner jag av skamsenheten
den som jag förresten ganska ofta känner
och nu, det jag nu gör, det är både dumt och billigt
och inte minst så visar det
att mina djupt kända tänkta vackra ord om ärlighet,

om sanning, heder, stil, gott uppförande,
det pratet det är ofta inget annat än just skitprat
för jag gör ju det jag gör ändå
just där jag sitter
med kyrkotornet framför mig en bit ifrån
här där klockorna på söndan så vackert ringer
med klang som ber oss tänka på allt gott och vackert
som ju ändå finns.

Och vi, vi lyssnar och vi känner
att det är så sant, att just så är det.
Och det är själen, den som vi har därinne i oss,
den som ju aldrig tar semester även om vi själva
inte alltid tänker på att ta den med,
men när vi lyssnar är det själen i oss som har lyssnat
och då kan man bli så lugn, i alla fall en liten stund.
Ja, just en stund, för livet tycks ju mest bestå av stunder
och inte vet man säkert vad som nästa stund för med sig.
Omkring mig ser jag nu så många gravar
där tysta människor ligger, och kanske önskar de
att de låge någon annanstans
hemma i den egna sängen
och där ihop med den som man vill ha i sängen
i den famnen som ska skydda en, ja tänk att lite skydd
det behovet det känns nog utav oss alla

och kanske lika ofta som man önskar bli en miljonär,
för hoppet om allt gott i livet, det lever alltid.
Och det finns väl ingen bättre plats för hopp än just precis
där jag nu sitter, platsen proppfull utav hopp och tro
just här med kyrkans torn som tittar på mig.
Och tornet det ser alltid ut som om det hoppades
att vi inte gjort nåt särskilt tanklöst allra sista tiden
utan att vi gjort så gott vi kunnat, som man säger.
Så därför, jag som tycker att jag ändå skött mig ganska bra
jag tänkte att nästa Trisslott ska jag skrapa just på körgårn
som är en plats där hopp och längtan alltid lever.
Så det är det jag nu ska göra, där jag sitter
på en bänk där ingen ser vad jag har för mig.
Pekfingernageln den är vass och bra
så då sätter jag igång.
Och först så får jag
en på tusen, sen två på tretti, sen två på tietusen
en på sexti, två på hundratusen, en till på sexti
och sen? Ingenting, men ändå gånger 5!
Och det, med 5, det känns då nästan oförskämt!
Men, jaha, så var det med det, jaha. Kanhända
kommer det en suck, och jag sitter kvar, en stund
men sen jag reser mig och går. Och jag tänker,
bra egentligen.

För *om* jag hade vunnit tietusen,
jag hade berättat då för alla var jag satt och drog, och sen
ja det vill jag inte tänka på vad alla sedan hade gjort.
Så det var nog ändå bäst som skedde,
jag hade ändå tur,
ja, det hade jag
mitt i allt.

Är det ändå inte lite sjukt
när man säger, i alla fall till sig själv
där man sitter med andra morgontåren framför sig,
känner, säger, att man allt är lite lycklig,
och att det ju känns som en lite lagom kudde
där nånstans i bröstet?
Och detta bara för att man inte har det minsta ont
inte just nånstans, och att man fått sitt kaffe
och allt med det precis som vanligt.
Att mat har man för dagen och taket
det finns där över skallen som det ska,
och det är varmt i huset
ändå lite kyligt ute det kändes nyss,
och radion och telefon och teven, allt fungerar.

Men jag menar, kan det räcka till
för att det kan kallas för att vara lycklig?
När man vet, genom radion och teven
att miljontals människor saknar morgonkaffe,
saknar mat och kläder, knappt har en stol att vila på
säkert en mobil, men annars, ingenting,
inget socialkontor, ingen doktor att beställa tid hos.
Och det, att jag är frisk är rena turen
jag känner flera som inte har fått samma lycka
och gammal är jag ju, pension och inget jobb
så ensamheten är mitt största sällskap
har bara trädgård att se till
men grannens tysta katter kommer ofta hem till mig
och grannarna varannan vecka, med bara kaffe oftast
och inte blir det mycket sagt då heller.
Jaja, det är ju som det är,
men jag ska nog inte säga det till nån
att jag ändå ibland kan känna mig som lite lycklig
trots att jag ju vet att
ett helvete strax utom dörrn det har miljoner,
men va 17 kan väl jag
göra nånting alls mot det?

